

Poesia: Guerau de Liost

(Jaume Bofill i Mates; 1878-1933)

POEMA DEL BOSC; [IV]

Al punt de mitja nit l'espai s'omplí de bruixes.
Són llurs pupil·les xiques, vermelles com maduixes.

En surt un requitzell del fons de cada esquerra,
vestides amb brians de teranyina verda.

Al Pla de Mirambell, dansant al clar de lluna
com una fumarella dissipen la vedruna.

El vianant que es perd sent riallades d'ossos.
Si no fugís de por, cauria fet a trossos.

Les bruixes, mentrestant, s'encalcn afollades
rostos avall i cerquen les aigües encalmades

dels gorgs, d'on a les vores, horribles es despullen.
Amb quin deliqui es gronxen! Amb quin platxeri es
mullen.

De ventre amunt es baten per sobre les onades
les filles de la lluna. Són velles i xuclades

com un manyoc d'arrels. Els caires de llurs nines
mostren el brill metàl·lic d'unes fulgors felines.

Els pits sacsejarien, a cada sotragada,
com pellingots inútils. La dura carcanada

dels geps apunta sota la pell tivant i dura.
El nas inversemblant, ratat de corcadura.

Les galtes enfonsades. La llengua viperina
sortia de les goles com una llarga espina.

Mentre la fosca dura, cavalquen la basarda,
però bell punt la nova claror del jorn esguarda,

s'encalafornen súbites en llurs cataus de roques
i àdhuc en les primes esquerdes de les soques

balmades, on serva cada una jaç i estable
i més d'un potinga que els receptà el diable.

PÒRTIC

Bella Ciutat d'ivori, feta de marbre i or:
tes cúpules s'irisen en la blavor que mor,

i, reflectint-se, netes, en la maror turgent,
serpegen de les ones pel tors adolescent.

L'ivori té la gràcia d'un marbre constel·lat
d'aurífiques polsines, com una carn d'albat.

Bella ciutat de marbre del món exterior,
esdevinguda aurífica dins un esguard d'amor!

Ets tota laborada amb ordenat esment.
Et purifica el viure magnànim i cruent.

I, per damunt la frèvola grandesa terrenal,
empunyaràs la palma del seny - que és immortal.